

Silvia Katz Ianăși

Mușumiri

Alexandra Vasilache

Ana Colțiriceanu

Arta Bodor

Arta Nona Constantin

Eni Miron

Carmen Mureșanu

Carmen Mureșanu

Carmen Mureșanu

Iubiri... și iubiri

Educația pentru

dezvoltare

și creștere

și bună

înțelegere

și cooperare

și solidaritate

și respect pentru

și pentru

și pentru

și pentru

și pentru

și pentru

și pentru

și pentru

și pentru

și pentru

Iubiri... și iubiri

*Dumnezeu a lăsat să cadă pe
pământ iubirea, ca ea să înflorească în
sufletele noastre.*

În gândurile mele, care hoinăresc uneori prin spațiul cristalin și plin de magie al universului, mă risipesc printre cuvinte și tăceri, întrebându-l pe Dumnezeu dacă „iubirea” este cu adevărat simbolul vieții? Să fie ea oare, cununa de stele pe care el dorește să o purtăm pe fruntea noastră, la fel ca îngerii? Să fie iubirea, duhul iertării cu aripi de lumină care ne ajută să zburăm și să ne contopim cu universul, în drumul nostru spre nemurire? Dumnezeu nu îmi răspunde și eu oftez cu dezamăgire. Știu că mai am multe de învățat din această viață și că trebuie să lupt pentru iubire, deoarece ea este secretul fericirii.

S-a scris atât de mult despre iubire, încât mă întreb ce aș mai avea eu de spus, într-o lume nesigură ca a noastră, în care trăiesc oameni cu simțăminte de tot felul. Știm că mulți dintre noi nu au capacitatea de a înțelege și de a trăi iubirea, iar cei răi au cu siguranță

o viziune greșită despre acest sentiment dumnezeiesc. Se spune că iubirea este o necesitate vitală pentru omenire și niciun efort nu este prea mare pentru a o păstra, iar pierderea ei ucide în noi bucuria de viață pentru o perioadă de timp sau pentru toată viața. Într-o lume tulbure ca a noastră, care tremură de atâta răutate, iubirea adevărată este o lumină purtătoare de adevăruri și speranțe iar ura, invidia și lăcomia sunt doar minciuni și false trăiri iluzorii. Atunci când aceste sentimente malefice se înfiripă în ființa noastră, ele pot distruge ceea ce Dumnezeu a construit cu iubire pentru noi.

Există iubiri pe care le întâlnim de-a lungul vieții, dar uneori mulți dintre noi nu suntem pregătiți și facem greșeli care ne vor costa mai târziu. Trebuie să știm că până și iubirea, aceea intensă, profundă și încărcată de emoții, în care nimic nu este studiat, calculat, ne poate devora cu timpul. Să fugim și să ne temem de iubiri imposibile, absurde, care ne pot duce pe marginea vieții. Știu din propria-mi experiență că, atunci când pierzi iubirea, îți trebuie putere și orgoliu de a suporta durerea, umilința. Din păcate încă nu s-a inventat un medicament, care să ne vindece imediat când suferim din iubire, dar putem găsi în noi puterea să înțelegem, că ea a plecat și totul s-a rupt. Ce rost mai au atunci lamentările, răzbunarea și absurdul? Chiar dacă sufletul ne este îmbrăcat în amintirile trecutului, trebuie să ne trăim prezentul, cu speranța că iubirea va veni din nou și ne va salva.

Viața mea a fost ca o autostradă cu semne și restricții de circulație, dar m-am strecurat și încă supraviețuiesc, datorită iubirii pe care am primit-o de

la prieteni și de la cititorii mei. Mulți dintre ei, au devenit cu timpul parte din viața mea și sper să rămână până voi ajunge în locul unde autostrada se va termina pentru mine. Atunci am să întorc capul și am să le mulțumesc, spunându-le:

– Când pierdeți iubirea și o să vă fie greu, nu trebuie ca ura să se strecoare în sufletele voastre și să credeți că toată lumea vă este potrivnică. Nu, nu este sfârșitul trăirilor voastre. Încercați să căutați o altă iubire și să vă bucurați de magia ei. Nu aveți voie să condamnați iubirea și nici să o lăsați să moară. Trebuie să ne hrănim cu ea, deoarece este esența care unește ființa noastră cu universul și ne poartă pe căi de lumină. Avem cu toții nevoie de iubire!

Povestea acestei cărți a început în urmă cu doi ani, într-o zi frumoasă de vară, când sufletul meu se bucura să revadă locurile dragi. După douăzeci de ani de când locuiesc în Israel, dorul de țara natală unde îmi simt rădăcinile sufletești este încă viu în inima mea. Recunosc că datorită acestui sentiment, uneori am o dilemă. Oare este mai bine ca omul să trăiască toată viața în locul unde s-a născut sau să plece pe alte meleaguri? Încă nu am un răspuns și mă zbat între iubirea pentru țara mamă și cea adoptivă. Le iubesc la fel de mult și ruperea de una sau de alta pentru un timp mai îndelungat îmi aduce în suflet o mare tristețe. Mă gândeam la toate acestea, în timp ce mergeam spre Biblioteca Județeană „Alexandru & Aristița Aman” din Craiova, unde a doua zi urma să am lansare de carte. Nu eram la prima lansare, dar emoția mă copleșea la

gândul întâlniri cu prieteni și cititorii mei. Ca de fiecare dată, nu am pregătit un discurs anume și lăsam ca la momentul respectiv cuvintele să vină spre mine. Nu-mi plac întâlnirile rigide și pompoase, unde oameni vorbesc doar ca să arate cât sunt de grozavi. Cred că, uneori, un strop de umor și sinceritate îi pot face pe cei din jurul tău să se simtă relaxați și doritori să revină la o lansare de carte. Am tresărit din gândurile mele când cineva m-a strigat pe nume. M-am oprit și m-am întors surprinsă. Victor, băiatul prietenei mele din tinerețe, pe care nu îl mai văzusem de aproape zece ani, se afla în fața mea. Nu-mi venea să cred! Știam că după terminarea facultății de medicină a plecat și s-a stabilit în capitală. L-am îmbrățișat cu bucurie și apoi el mi-a spus:

– Ea este soția mea, Cristina.

Femeia mi-a întins mâna și atunci am observat cât era de frumoasă. Avea un ten alb, strălucitor, ochii verzi și părul în culoarea soarelui. Purta o rochie neagră, care i se mula pe trupul subțire. Micuță de statură, părea o păpușă, pe lângă Victor care era înalt și slab. Am acceptat cu plăcere invitația lor să ne așezăm la terasa din apropiere și să discutăm. Victor mi-a povestit că venise la mormântul mamei să-și ia la revedere, deoarece într-o săptămână plecau să se stabilească definitiv în Franța. Am aflat amănunte despre profesia lui și a soției, care era tot medic chirurg, și apoi am povestit despre viața mea din Israel. La un moment dat, Cristina mi-a spus cu emoție în glas.

– În urmă cu câteva luni, ne aflam amândoi în librăria Mihai Eminescu din capitală și, din întâmplare, am găsit cărțile dumneavoastră. Mamei mele îi place mult să citească și am cumpărat două dintre ele. Atunci Victor s-a uitat la fotografia de pe carte și mi-a spus că vă cunoaște. Mama a fost încântată de cărți și, după ce le-a terminat de citit, a mers singură la librărie ca să le ia și pe celelalte. Se va bucura enorm când îi voi spune că v-am cunoscut.

Am rugat-o pe Cristina să ne spunem pe nume și a fost de acord. Îmi plăcea ca persoană și am simțit că sentimentul era reciproc. I-am spus lui Victor care ne privea zâmbind.

– Aș fi foarte încântată, dacă mai rămâneți în oraș, să veniți mâine la lansare noii mele cărți.

El mi-a spus cu părere de rău că nu pot, deoarece trebuie să plece în cel mult două ore spre capitală. A doua zi aveau probleme urgente de rezolvat și plecarea în Franța era destul de complicată. Am înțeles situația și le-am urat o viață fericită în noua țară, apoi ne-am dat unui altuia numerele de telefon și adresele de mail. I-am îmbrățișat și ne-am despărțit cu speranța că o să ne revedem cândva.

Întâlnirea cu Victor m-a bucurat dar și întristat, aducându-mi aminte de mama lui. A fost prietena mea foarte mulți ani și am suferit enorm când am aflat că era bolnavă. Am iubit-o și stimat-o deoarece era o persoană deosebită, de la care am avut multe de învățat. Îmi amintesc cu durere de ultima noastră întâlnire. Venisem ca în fiecare an din Israel și după o săptămână am mers să o văd, dar o vecină mi-a

spus că avea probleme de sănătate și băiatul ei a luat-o în capitală ca să o consulte un medic francez. Am lăsat vecinei numărul meu de telefon și i-am spus că atunci când prietena mea se va întoarce, să mă sune. Au trecut aproape două săptămâni și m-am bucurat când ea a sunat și mi-a spus că mă așteaptă. Am găsit-o ca de obicei în grădina ei, înconjurată de flori. Stătea pe un fotoliu și, când am îmbrățișat-o, s-a scuzat că nu se poate ridica. Nu mai avea putere să meargă și Victor îi angajase o femeie ca să aibă grijă de ea. Am discutat până seara târziu și la un moment dat mi-a spus:

– Băiatul meu insistă să locuiesc cu el în capitală de când cu boala mea, dar am refuzat și îmi este teamă că vrea să se întoarcă aici. Nu sunt de acord, deoarece acolo se poate realiza mult mai bine profesional. Dragul de el vine în fiecare săptămână câte o zi să mă vadă și știu că îi este greu, dar eu nu pot să-mi părăsesc casa. În ea am fost fericită și aici vreau să mor. Simt că nu mai am mult de trăit și că boala mea nu are leac.

Am încercat să spun ceva dar ea a continuat.

– Înainte să aflu că sunt bolnavă, mă uitam în oglindă și eram disperată că vedeam cum alunec pe panta bătrâneții. Am fost la cosmetică, la sala de sport doar ca să arăt bine. Încercam astfel să ignor anii care coborau din calendarul vieții mele și eram fericită când primeam complimente că sunt frumoasă. Ce naivă eram! De când sunt bolnavă, am înțeles că viața are mai multă valoare decât toate aceste artificii.

I-am spus zâmbind:

– Dar și acum ești frumoasă, draga mea. Ai un ten minunat și ochii tăi superbi nu și-au pierdut farmecul.

– Da, a spus ea cu ironie în glas. Fața nu mă trădează, deoarece este ascunsă sub fard, iar trupul meu, de care eram mândră altădată, este îmbătrânit și bolnav.

Am tăcut și ea a continuat.

– Știi ce cred eu, draga mea, după o viață trăită în această lume? Că nu ne prețuim și nu ne iubim îndeajuns. Așteptăm mereu iubirea altora și dacă nu o primim, suferim și uităm să trăim cu adevărat. Am citit o carte scrisă de tine în care spui că noi, oamenii, suntem obișnuiți să fim mai mult nefericiți decât fericiți și ai dreptate. Viața este o veșnică alergare, în care până și suferința are valoarea ei. Important este ca ea, să nu rămână cu tine toată viața, deoarece atunci te poate transforma într-un sens bun sau rău.

Am tăcut amândouă câteva clipe, apoi ea mi-a arătat cu mâna spre cer:

– Aseară am stat aici, până târziu în noapte și am văzut cum a căzut o stea. Parcă venea spre mine. Se spune că atunci când o stea cade din cer, plecă o viață de pe pământ. Eu sunt pregătită și nu mă tem. Îmi imaginez moartea ca pe un zbor fără întoarcere.

I-am spus cu lacrimi în ochii:

– Nu te mai frământa draga mea și încearcă să nu te gândești la moarte. Sper să fie totul bine și te rog să-mi spui ce a zis medicul acela francez, când ai fost la control?

Ea a oftat:

– Cu toate că băiatul meu era de față, eu l-am rugat pe doctor să nu-mi ascundă adevărul. Mi-a